

AZapatero se li complica la legislatura. Li convé convocar les eleccions a l'octubre i no al març?

—Les dificultats per a reprendre el consens després de la treva podrien fer pensar en un avançament electoral, a fi que Zapatero refermés la seva legitimitat, però el president ha assegurat que les eleccions seran al març. Als comicis municipals i autonòmics no ha guanyat el PSOE, però tampoc el PP, tot i que ha rebut més vots i ha demostrat tenir una bona banqueta. Certament, el PSOE s'ha vist atrapat al pantà basc i el PP ha fet mans i mànigues perquè no se'n sortís. Malgrat tot, crec que els socialistes avui encara guanyarien les eleccions generals. I això que Rajoy ho té fàcil, per continuar creixent: ha de fer desaparèixer Zaplana i Acebes i enfilar-se als muscles de Gallardón, Aguirre i Camps. Zapatero ho té més magre: ha de recuperar la iniciativa política i trencar el cercle que l'atrapa.

—**I com en pot eixir, del cercle?**

—Amb iniciatives socials que vagin més enllà de l'àmbit legislatiu, missatges que impliquin la ciutadania. Sarkozy acaba de convocar un pacte d'ONG, sindicats i formacions polítiques sobre l'ecologia: per què no fa això, Zapatero?

—**Es continuaria parlant d'ETA.**

—Però això aniria trencant el mur. El mur hi és perquè no el contraresten i perquè, quan ho fan, no es dinamitzen els fenòmens. La llei de dependència és cabdal, però no s'hi val a anunciar-la un dia, després del consell de ministres: has de mantenir-la viva i demostrar que es posa en funcionament, cosa que no és clara. Zapatero ha obert moltes coses interessants, però n'ha tancades ben poques, aquest és el problema.

—**Hi ha marge per a un pacte antiterrorista que incloga tots els partits?**

—N'hi hauria d'haver, però el PP sembla decidit a continuar utilitzant la política antiterrorista com a revenja del 14-M, i així és difícil.

—**Una pluja d'atemptats seria la li de Zapatero?**

—No n'estic segur. Si al capdavant la ciutadania ha d'escollir entre el voluntarisme pacificador de Zapatero, malgrat les errades, o bé l'ús del terrorisme per la conquesta del poder sense cap escrúpol, com fa Rajoy, vull pensar que la gent continuarà optant per Zapatero.

—**I què ha de fer a Navarra?**

—Totes les apostes de política estatal

“Maragall va limitar-se a viure de l'obiolisme”

Josep Ramonedà, director del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) i col·laborador d'aquest setmanari, és un dels analistes polítics més valorats. Tot seguit, repassa l'actualitat espanyola i catalana. A parer seu, “la unitat d'Espanya com a projecte polític no té cap viabilitat, sempre serà una capsa de tensions”.

d'aquestes eleccions han estat fallides. Si Zapatero pretenia un referèndum sobre la seva persona, ha fracassat; si Rajoy pretenia un vot de càstig a Zapatero, ha fracassat, només ha estat un vot de castiguet; si es volia demostrar que Espanya s'enfonsa, zero, perquè allà on hi havia més debat, han crescut els socialistes i l'esquerra abertzale. Els resultats fan possible un acord a Navarra, però el de Pamplona era difícil i ara impossible: cal el vot d'ANB, tot i que no el vulguin.

—Sou del parer que falten veus que complementen la de Zapatero, que Zapatero és massa presidencialista?

—El PP té banqueta, però el PSOE no. —**I de la Vega? I Solbes?**

—Solbes hi és d'oient, és un *outsider*: fa la seva feina, és molt competent, però no compta, políticament.

—Per què?

—Perquè ell és així: fa una feina tècnica. Un bon dia plegarà, i s'ha acabat.

—I de la Vega?

—Fa la funció que ha de fer, però no és líder. Maria Teresa Fernández de la Vega és el cap d'una màquina. Després hi ha Rubalcaba, que és el millor polític del PSOE però col·locat, erròniament, al Ministeri de l'Interior, cosa que està pagant el govern. És patètic que la direcció del grup parlamentari socialista sigui a les mans de Diego López Garrido, que és avorrit, trist i no té dinàmica. La pèrdua del lideratge polític de Rubalcaba és molt important. Zapatero ha anat matant tothom que li feia ombra: ara es troba tot sol amb un govern molt fluix, i li cauen tots els tomàquets a la cara. La funció principal dels ministres és parapetar el president, i això Zapatero no ho té.

—El discurs del PP pot penetrar a Catalunya, el País Basc i Andalusia, abans dels comicis estatals?

—El discurs del PP consolida els seus, però no serveix per a avançar. Li val per a no perdre, que és molt en un partit que ha passat a l'oposició inesperadament.

—I per a desmobilitzar els altres?

—A l'hora de la veritat, si els discursos no varien fins a les eleccions, hi haurà una mobilització de l'esquerra. Suposo que [al PP] no seran tan idiotes i que, l'any que queda, miraran de modular i de rebaixar el to, com ho demostra l'intent d'oferir als socialistes un pacte a les Canàries i a Navarra.

—Basta Ya, Ciutadans i socialistes descontents com Rosa Díez i Gotzone

Mora impulsen un partit estatal. Quin efecte podria tenir?

—Un partit polític és una cosa molt complicada, no la fa un grup d'amics en una tarda. Per fer-ne un, has d'arromangar-te molt i deixar-hi moltes hores i energies. Francament, no m'ha sorprès que l'efecte Ciutadans fos tan curt i que en aquestes eleccions hagin passat desapercebuts i que no hagin tingut quasi cap incidència. Els partits de caire monogràfic no duren gaire, cal una temàtica d'espectre ampli. Si el teu únic tema és la llengua, pot fer gràcia la primera vegada, però després... què?

—L'Espanya plural ha perdut davant l'Espanya unitària del PP?

—Això és conseqüència dels desajustos del país: Espanya no és una nació arrodonida com França, el projecte nacional espanyol no és resolt, i a hores d'ara ja podem dir que no ho serà mai. No hi ha cap solució: la unificació d'Espanya no existeix. Pot haver-hi la *conllevancia*, com el pujolisme, que més o menys va funcionar amb Felipe Gonzalez i José María Aznar, o bé pot haver-hi certs projectes perifèrics que en un moment poden quallar, com ara la independència de Catalunya o del País Basc. En tot cas, la unitat d'Espanya com a projecte polític no té cap viabilitat, sempre serà una caps de tensions.

—Si el resultat de les properes eleccions fóra ajustat, veu factible que un partit amb menys escons governe gràcies al suport de partits nacionalistes?

—Depèn de la distància, depèn de diversos factors. Si la distància fos curta... Tampoc no semblava que pogués passar a Catalunya, i va passar amb una distància no gaire curta. No em sembla impossible, no hi veig tant d'embolic. Dependria de com ho vestissin, de com ho fessin. Però no n'estic segur que siguem a prop d'una situació com aquesta.

—El PSC té problemes a zones que li són proclius. Zapatero serà capaç de recuperar tot aquest vot?

—En unes legislatives, sí. El problema del PSC no són aquestes eleccions, sinó les autonòmiques. Està bé que el PSC hagi posat ordre, però no n'hi ha prou, amb això: al PSC li cal un projecte polític. De fet, a Catalunya ningú no en té, de projecte polític. A Catalunya feia anys que es vivia còmodament: uns deien que eren els nacionalistes, i treien la bandera; la resta deia que eren els altres, i amb ai-

xò ja n'hi havia prou. Però hi ha hagut un canvi: ara la contraposició nacionalistes - no nacionalistes s'ha trastocat per una de dreta-esquerra, i ningú no sap quin paper hi fa. A Convergència li costa molt fer de dreta, no acaba de pair que el seu futur passa per una aliança amb el PP; a Unió li és igual: anirà amb el PP o amb el tripartit, quan un dia d'aquests es presenti en solitari; el PSC no troba un discurs que englobi el seu electorat ampli; Iniciativa seguia el camí de la floreta i s'ha encallat en assumir una responsabilitat a les zones fosques del poder, com és Interior, i ara en paga les conseqüències.

—Maragall és una bomba, al PSC?

—No. Maragall està amortitzat.

—Cada vegada que fa declaracions, que escriu un article o que es troba amb Zapatero, salten espurnes.

—Maragall ja ha dit que se'n va a Europa. A parer meu, està del tot amortitzat. No ha estat capaç de crear una tendència al si del socialisme, va limitar-se a viure de l'obolisme, i quan s'ha acabat, no en queda res.

—Té futur, la seua proposta de fer un partit socialdemòcrata europeu?

—Ell vol fer una mena de partit americà, però no és gaire més que si nosaltres ara diguéssim que farem un partit de les balenes a Finlàndia. Vol fer un partit a Europa i comença pels italians. Si no vols ser ningú a Europa, vés amb els italians. Si vols ser algú, vés amb els francesos, els anglesos o els alemanys. Els italians sempre són els pallassos de l'espectacle.

—L'esquerra té una crisi de discurs. El sostre és Blair o Royal?

—Cal acceptar el marc capitalista i trobar-hi respostes dins d'aquest escenari, respostes que es diferenciïn de la dreta: l'esquerra no pot tenir por i defensar -en àmbits com la immigració, la seguretat o l'economia- allò que diu la dreta. Així, la gent acaba votant dreta, és lògic. Per què has de votar la còpia? Ségolène, al capdavant, deia allò que deia Sarkozy, i en algunes qüestions, que ja ho veuria. La gent veia que l'altre, almenys, sabia què volia fer.

—Les campanyes són anodines.

—Cal recuperar la política. Hi ha eslògans obsolets i cartes als reis que duen a la desmobilització. És quan la gent veu que es disputa alguna cosa, que vota.

Victor Maceda